

Justitsminister anførte Grunde kan jeg dog ikke ret forløse mig med den Tanke, at Regeringen skal give en saadan Mand Stempel eller Autorisation til at anbefale visse Vinier, visse Skibe, visse Selskaber og visse Egne. Jeg tror, at Sligt bør stilles fuldstændig frit, da det ellers kunde se ud, som om der i alt Fald var en Slags Anerkjendelse fra Regeringens Side deraf; og da jeg derhos ikke kan være med til at lade en saadan Afgift hvile paa Folk, som ikke ville benytte denne Beledning, har jeg det Haab, at Thinget vil forfatte § 5. — Det Vædringsforslag, der er stillet af mig til § 3, fandt, saavidt jeg forstod, den høitagede Justitsministers Billigelse. Jeg skulde selvfølgelig ikke have stillet det, hvis det ikke havde staaet i Hovedloven; men at gjøre en Undtagelse for Ruldmægtigens Vedkommende og gjøre det strengere for ham end for selve Agenten har jeg ikke ment vilde være rigtigt. Bestemmelsen vil jo for Dørigt sjelden blive brugt, men bliver den brugt, har jeg Haab om, at det vil være til Gavn, og jeg kan derfor kun bede det ærede Thing om at ville vedtage denne lille uskyldige Vædring.

Ville: Det af mig stillede Vædringsforslag til § 5 gaar udelukkende ud paa en Redaktion og er foretaget efter Opfordring af Medlemmer af Landstinget, som have beskæftiget sig med denne Sag. Det har ikke anden Opgave end at gjøre en lille Rettelse af en Unøiagtighed i Lovens Affattelse, hvorpaa man først er bleven opmærksom, efterat Loven havde forladt det andet Thing, og Vædringsforslaget forandrer altsaa paa ingen Maade Noget af Realiteten i Paragrafen. — At udelade § 5 vilde efter min Mening gjøre et meget stort Skaar i den Betydning, dette Lovforslag vil faae.

Tauber: I Modspætning til den ærede sidste Taler maa jeg tilraade at udstemme § 5, idet jeg tror, det er unyttigt at oprette en saadan Post som den deri omhandlede, og at det i flere Tilfælde vil kunne virke skadelig. Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Paragraf vil virke gavnlig, vil i overordentlig høi Grad

bero paa, hvilken Mand der vælges paa de forskjellige Steder til at bellæde den Post, som derefter tænkes oprettet, men man maa endogfaa nære Frygt for, at Paragrafen i flere Tilfælde snarere vil virke skadelig. Jeg tror heller ikke, at det forholder sig fuldstændig rigtig, hvad den høitærede Justitsminister nylig bemærkede om, at de Mænd, der særlig ere interesserede i dette Spørgsmaals Afgjørelse, nemlig de Mænd, som have med Udvandringsvæsenet her i Landet at gjøre, have ønsket en saadan Post oprettet; i alt Fald gjælder det ganske sikkert ikke om dem Alle. Jeg tror at turde paastaa, at der i saa Henseende findes temmelig delte Meninger, og at en saadan Foranstaltning ikke vil blive imødefet med Tilfredshed eller med Tillid af de Mænd, hvem Staten allerede har betroet et Hverv i den Henseende. Det maa nemlig vel erindres, at vi allerede ved en tidligere Lov have oprettet en Autoritet eller offentlig Myndighed, hvem det er betroet at have Tilsyn med denne Sag. Jeg tror, at det har visse Misligheder at oprette en saadan Post, og jeg vil derfor for mit Vedkommende i temmelig høi Grad fraraade, at man opretter en Post som den, der er betegnet i § 5.

Justitsministeren: Jeg maa tilstaa, jeg veed ikke rigtig, hvem det ærede Medlem sigtede til med de Mænd, som Staten allerede havde givet et Hverv i saa Henseende; de private Udvandringsagenter have dog sandelig ikke noget Statshverv. Jeg skal i Dørigt blot bemærke, at jeg ingenlunde har sagt, at alle Udvandringsagenter have udtalt et Ønske i saa Henseende; jeg sagde, at det, der blandt Andet havde haft Indflydelse paa mig, da jeg i Landstinget erklærede, at jeg ikke kunde have Noget at indvende imod Forslaget, var, at flere Udvandringsagenter i et Andragende havde udtalt sig paa den anførte Maade. Jeg holder det her i min Haand, og det er til Thingets Østersyn, hvis det ønskes; det er underskrevet af 4 Udvandringsagenter.

Da ikke flere ønskede at yttre sig, var Forhandlingen sluttet.